

Først, mitt inntrykk er at hele det norske publikum ser virkelig fram til å se deg igjen på scenen. Alle setter stor pris på det arbeidet du gjorde med orkesteret, ved å bringe orkesteret til et helt nytt nivå med hensyn til generell kvalitet, energi og spilleglede. Uten din innsats hadde ikke orkesteret vært der det er i dag.

Så til spørsmålene.

Hvordan vil du beskrive din tid i Oslo-filharmonien?

Det har vært en stor glede å stå på scenen med et så fantastisk orkester og å dele så mange utrolige musikalske opplevelser! Vi hadde mye moro, vi gjorde nye oppdagelser, vi lærte mye og hadde uforglemmelige øyeblikk i Oslo og i utlandet, og spesielt i 100-årsjubileums-sesongen.

Du har utvilsomt medvirket til å løfte Oslo-filharmonien til et nytt kvalitetsnivå, som du også gjorde med Liverpool. Som dirigent, hva gjør du helt spesifikt for å få dette til? Hva er "verktøykassa" di?

Det finnes mange "verktøy" for å oppnå dette, fra å få strykerne til å bruke buen på samme måte, mengden vibrato, buens eksakte posisjon på strengene til treblåsernes artikulasjon og intonasjon, den generelle balansen i orkesteret (spesielt hva angår messingblåserne og slagverkerne). Men det alle viktigste, det som ligger over alt teknisk arbeid, det er å forstå verkets karakter, verkets kontekst, det emosjonelle og filosofiske innholdet i hvert enkelt øyeblikk i komposisjonen. Jeg har enorm respekt for hver eneste musiker i orkesteret og for deres dedikasjon og harde arbeid. Til slutt er det jo *de* som spiller, min rolle er bare å hjelpe til og inspirere enda mer.

Hvilke forventninger har du til å dirigere Oslo-filharmonien nå, forventer du at orkesteret har forandret seg? I så fall, på hvilken måte?

Det er klart, et hvert orkester forandrer seg og utvikler seg konstant. Og når du arbeider med det samme orkesteret nesten hver uke, er ikke disse forandringene så lett å oppdage som når du kommer bare annet hvert år Men det er en helt spesiell kjemi mellom meg og orkesteret, en kjemi som vil være der for alltid, det er jeg helt sikker på!

Er det annerledes å arbeide med Oslo-filharmonien enn for eksempel, ditt Royal Philharmonic?

Ja, det er annerledes fordi de er organisert forskjellig. Mens Oslo-filharmonien er sterkt finansiert av myndighetene, må Royal Philharmonic skaffe en stor andel av sine inntekter gjennom billettsalg og turnéer. Av den grunn må tiden til prøver være ekstremt effektiv, og mange turnéer er veldig krevende for helsen og evnen til å være fokusert. Jeg skulle ønske vi kunne ha prøvene i konsertsalen (som i Oslo), men det er ikke mulig i London. Å spille Mahler 8 med bare en generalprøve tre timer før konserten, tilfører et ekstra nivå med press! Men begge orkestre har en utrolig spirit, til å støtte hverandre og arbeide mot nye høyder, og det er veldig viktig.

Som en internasjonalt anerkjent dirigent, hva er din erfaring med å dirigere i forskjellige land? På hvilken måte endrer det måten du arbeider på?

Hvert land har, selvsagt, sin egen mentalitet, sin egen livsstil, sine egne idealer og mål. Og orkestrene reflekterer i mange tilfeller disse ulikhetene og identitetene. Men jeg gjør ikke mange endringer i måten jeg arbeider på – når alt kommer til alt så søker vi den musikalske sannheten, og det er av de mest universelle verdiene! Det som likevel er forskjellig, er den erfaringsbaserte kunnskapen du har om et spesifikt orkester og kontakten med musikerne. Å være i Oslo føles fortsatt som å være hjemme for meg

Du dirigerer Tsjajkovskijs “Variasjoner over et rokokkotema” og Tsjerepnins “La Princesse lointaine” i Oslo. Dette er sannsynligvis nye stykker for mange. Hva mener du publikum kan forvente av disse stykkene?

Tsjerepnins “La Princesse lointaine” er en av de første russiske, romantiske overturekomposisjoner. Den har også noe orientalsk i seg og var en inspirasjon til Rimskij-Korsakovs berømte “Scheherazade”. “Variasjoner over et rokokkotema” og “Manfredsymfonien” til Tsjajkovskij er utrolige komposisjoner, som reflekterer ideer utenfor seg selv. Manfred var også en helt som Tsjajkovskij identifiserte seg med, med hans styrke, ærlighet, kompliserte kjærlighetsliv og hans søken etter tilgivelse.

Vil du si at det konsertprogrammet representerer er noen spesielle utfordringer for deg som dirigent og for orkesteret?

Som i et hvert program: å komme så nær den perfekte prestasjon som mulig! I hver eneste del, i hvert eneste uttrykk, med hvert eneste virkemiddel.

Jeg har inntrykk av at yngre dirigenter, som du selv, har stor suksess for tiden, både blant publikum og blant orkestrene. Gitt at dette er korrekt, hvorfor tror du det er slik? Er det fordi publikum er på søken etter nye tolkninger, nye forventninger til dirigenten på scenen, eller fordi orkestre ønsker nye måter å samarbeide med dirigenten på? Eller er det andre grunner til dette?

Jeg tror det skyldes alle de grunnene du nevner, pluss den teknologiske utviklingen. Nå for tiden er det en umiddelbar tilgjengelighet til nesten ett hvert partitur, enhver innspilling, enhver komponist og komposisjon. Det gjør det mulig for yngre dirigenter (og ikke bare dem!) å “modnes” raskere, de får en mer konsentrert erfaring i tidlige år.

Hvordan påvirker det store antallet unge dirigenter det musikalske resultatet, den musikalske opplevelsen? Vil musikken oppleves annerledes?

Jeg ville ikke skille mellom «ung» og «gammel» musikken er evig, det vil alltid finnes mennesker, uansett alder, som vil bringe musikken framover.

Hvis jeg får lov til å spørre, hvordan er det å arbeide som russisk dirigent i Europa i disse dager?

Bortsett fra det faktum at jeg av og til må kjempe mot en slags “kulturell kanselleringspolitikk”, som prøver å utestenge musikk av f.eks. Tsjajkovskij, Rachmaninoff eller Stravinskij fra konsertrepertoaret, noe som er komplett uforståelig for meg siden ingen av disse komponistene har noe som helst å gjøre med den aktuelle politikken ..., så opplever jeg bare støtte og hjelp. Men min posisjon har vært klar allerede fra starten på denne tragedien.

Jeg antar at du fremdeles har god kontakt med musikere og andre kunstnere i Russland. Hvordan er forholdene for musikere og andre kunstnere i Russland i dag? Hvordan er de påvirket av den aktuelle situasjonen? Hvordan klarer de seg?

Uheldigvis, mange musikere var tvunget til å forlate Russland fordi de ikke kunne støtte det som skjer eller de sto i fare for å bli innkalt i militæret. Og hvis du offentlig gir uttrykk for dine meninger eller prøver å unngå mobilisering, kan du ende opp med 10 år i fengsel. Jeg prøver å hjelpe så mange av dem som mulig, men det er vanskelig. Mange land i Europa vil ikke ta imot noen musikere med russisk pass, uansett hvor god han eller hun er. For det kulturelle livet i Russland er det som skjer en virkelig tragedie på så mange måter. Men jeg håper at kulturen i fremtiden fyller sin viktigste rolle, dvs. så mye som mulig sette folk i en bedre sinnstilstand, helbrede mentale sår og nøste sammen de avstander som er skapt. Vi trenger alle et liv sammen, uten hat, uten frykt for krig, men i fred, gjensidig respekt og felles utvikling. Orkesteret er et av de beste eksemplene på en slik verden!

Igjen, Vasilij, tusen takk og lykke til med konsertene i Oslo. Jeg vet at du vil bli møtt med varm og hjertelig applaus når du entrer scenen. Og jeg er helt sikker på at du vil gi oss en musikalsk opplevelse utenom det vanlige – som alltid!

Du vil alltid være velkommen tilbake til Oslo!